

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11.09.2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: po. staż. A. R.

po rozpoznaniu w dniu 4.09.2017r. sprawy **M. M.** obwinionego o popełnienie wykroczenia z art. 92§ 1 kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Obornikach z dnia 29.05.2017r., sygn. akt IIW 140/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,
2. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Obornikach wyrokiem z dnia 29 maja 2017 roku, sygn. akt II W 140/16 uznał obwinionego **M. M.** za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 §1 k.k. i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony** zaskarżając go w całości. Zarzucił orzeczeniu błędne ustalenie, że znak zakazu, który miał on naruszyć ustawiony był w sposób prawidłowy i niezastosowanie się do niego mogło skutkować jego odpowiedzialnością za wykroczenie. Podsądny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od przypisanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego M. M. zasługuje na uwzględnienie, skutkując uniewinnieniem go od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy przypomina, że nie stanowi wykroczenia określonego w art. 92 § 1 k.w. niepodporządkowanie się dyrektywie wynikającej ze znaku drogowego ustawionego przez podmiot nieuprawniony lub bez zachowania obowiązującej procedury, bowiem warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 92 § 1 k.w. jest legalny charakter tego znaku. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r. V KK 34/16 OSNKW 2016/5/33, KZS 2016/5/21, LEX nr 2004223, Biul.SN 2016/5/17).

Sąd Rejonowy nie zweryfikował starannie, czy znak B-36, którego podsądny miał nie respektować krytycznego dnia, został postawiony w sposób zgodny z obowiązującym wówczas prawem. Należy podkreślić, że egzekwowanie odpowiedzialności karnej za naruszanie zakazów drogowych w strefach zamieszkania użytkowanych głównie przez ich mieszkańców jest dopuszczalne. Jednakże zasadniczym warunkiem jest umiejscowienie wszelakich znaków przez podmiot zarządzający terenem, na którym wyznaczono strefę zgodnie z prawem.

W niniejszej sprawie znak B-36 sygnalizujący zakaz zatrzymywania się został postawiony w sposób nielegalny i to dwóch powodów.

Po pierwsze Sąd Rejonowy nie zwrócił uwagi na to, że w istocie znak nie został postawiony w strefie zamieszkania. Zgodnie z przepisem art. 2 pkt 16 ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia 20 czerwca 1997 roku (zwanej dalej: ustawą), strefa zamieszkania - obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady

ruchu drogowego, a **wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi**. Z okoliczności sprawy wynika, że podmiot zarządzający nieruchomością nie postawił faktycznie znaku oznaczającego końca strefy zamieszkania. Nie można w tej sytuacji odpowiedzialnie twierdzić, aby podmiot zarządzający ruchem ustanowił w sposób prawidłowy strefę zamieszkania.

Na marginesie należy dodać, że dopuszczalne jest również pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osób nierespektujących znaków drogowych postawionych poza drogami publicznymi i strefami zamieszkania. Jednakże wyłącznie, w tych miejscach, gdzie odbywa się ruch, i pod warunkiem, że jest to konieczne dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa uczestników tego ruchu (zob. art. 2 ustawy).

Z taką zaś sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Pod sądnemu zarzucono jedynie naruszenie zakazu zatrzymania się wynikającego ze znaku B-36. Nie wykazano w żaden sposób, że postawienie tego znaku wynikało z konieczności uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa uczestników tego ruchu

Po drugie podmiot zarządzający drogą nie spełnił wymagania sporządzenia planu organizacji ruchu, w którym wskazałby rzeczony znak i jego usytuowanie. Sporządzenie i zatwierdzenie tego dokumentu przez podmiot zarządzający nieruchomością jest podstawowym warunkiem prawidłowego postawienia znaku drogowego na danym terenie. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 1a Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 roku w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym (zwanego dalej: Rozporządzeniem) działania w zakresie zarządzania ruchem realizowane są przez podejmowanie czynności organizacyjno-technicznych, w szczególności: sporządzanie projektów organizacji ruchu. Stosownie do § 5 ust.1 a Rozporządzenia, projekt organizacji ruchu powinien zawierać plan sytuacyjny w skali 1:500 lub 1:1.000 (w uzasadnionych przypadkach organ zarządzający ruchem może dopuścić skalę 1:2.000 lub szkic bez skali) zawierający lokalizację istniejących, projektowanych oraz usuwanych znaków drogowych, urządzeń sygnalizacyjnych i urządzeń bezpieczeństwa ruchu; dla projektów zmian stałej organizacji ruchu dopuszcza się zaznaczenie lokalizacji tylko znaków i urządzeń dla nowej organizacji ruchu. Zgodnie z § 6 ust 1. Rozporządzenia organizację ruchu zatwierdza, na podstawie złożonego projektu organizacji ruchu, organ zarządzający ruchem albo podmiot zarządzający drogą wewnętrzną właściwy dla danej drogi.

Z pisma (...), zarządzającej nieruchomością w czasie umiejscowienia znaku wynika, że postawiony znak B-36 nie był wpisany w plan organizacji ruchu na terenie prywatnym. Został on postawiony przez zarządcę nieruchomości na prośbę mieszkańców (k.18). Jest zatem oczywiste, że podmiot zarządzający nieruchomością nie sporządził stosownej dokumentacji przed postawieniem rzeczonoego znaku.

Z tych powodów znak B-36, który miał zakazywać parkowania został postawiony nielegalnie. W konsekwencji Sąd Okręgowy uwolnił podsądnego od winy od przypisanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 k.p.s.w. w związku z art. 436 k.p.k. uznał odnoszenie się do pozostałych zarzutów jawnie jako bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił obwinionego od popełnienia przypisanego mu wykroczenia,
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski